

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Prvo tromjesečje 2025.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

4. siječnja 2025.

Sudska rasprava pred upraviteljem

“Ja se uzdam u Boga ... da će uskrsnuti pravedni i nepravedni.” (Djela 24,15)

Pavao se [u sudskoj raspravi pred upraviteljem Feliksom, Djela 24] posebno zadržao na dalekosežnim zahtjevima Božjeg zakona. Pokazao je kako on obuhvaća duboke tajne čovjekove moralne naravi i snažno osvjetljava ono što je skriveno od pogleda i znanja ljudi. Ono što mogu učiniti ruke ili izgovoriti jezik — što otkriva vanjsku stranu života — samo nesavršeno pokazuje čovjekov moralni karakter. Zakon istražuje misli, pobude i nakane. Mračne strasti koje leže skrivene od očiju ljudi — zavist, mržnja, požuda, častoljublje i zla djela o kojima se razmišljalo u mračnim skrovištima duše, ali nikad nisu bila ostvarena zbog nedostatka prilike — sve to Božji zakon osuđuje.

Pavao je nastojao misli svojih slušatelja usmjeriti na veliku Žrtvu za grijeh. Ukazao je na žrtve koje su bile sjena onoga što će doći i onda prikazao Krista kao stvarnost svih ovih obreda — cilj na koji su ukazivale kao jedini izvor života i nade za palog čovjeka. Kad su vidjeli kako su prinošene žrtve u mukama umirale, gledali su preko ponora stoljećâ na Janje Božje koje uzima grijehove svijeta.

Bog s pravom zahtijeva ljubav i poslušnost od svih svojih stvorenja. Dao im je svoj Zakon kao savršeno mjerilo pravde. No mnogi zaboravljaju svojeg Stvoritelja i odlučuju slijediti vlastiti put nasuprot Njegovoj volji. Oni na ljubav visoku kao nebo i široku kao svemir uzvraćaju neprijateljstvom. Bog ne može sniziti zahtjeve svojeg Zakona da se uskladi s mjerilima zlih ljudi; niti čovjek svojom snagom može zadovoljiti zahtjeve Zakona. Samo vjerom u Krista grešnik može biti oslobođen krivnje i osposobljen za poslušnost Zakonu svojeg Stvoritelja.

Tako je Pavao, kao sužanj, iznosio zahtjeve božanskog Zakona za Židove i pogane, i prikazao Isusa, prezrenog Nazarećanina, kao Božjeg Sina, Otkupitelja svijeta! — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 266)

11. siječnja 2025.

Feliksova probuđena savjest

“Sad zasad hajde! Kad imadnem zgodno vrijeme, opet ću te k sebi dozvati.” (Djela 21,20)

Židovski su knezovi dobro razumjeli sveti karakter tog Zakona koji su tako besramno kršili, ali predrasude prema Čovjeku s Golgote otvrdnule su im srce za riječi života. No Feliks nikad prije nije slušao istinu, i kad mu je Božji Duh osvjedočio dušu, jako se uznemirio. Sada probuđena savjest progovorila je i Feliks je osjećao da su Pavlove riječi istinite. Sjećanje ga je vratilo u prošlost opterećenu krivnjom. Sa strašnom jasnoćom pred njim su se pojavile tajne njegovog prijašnjeg razuzdanog života, krvoprolića i mračni izvještaj njegovih kasnijih godina. Vidio je sebe raskalašena, okrutna i pohlepna. Nikad prije istina nije tako doprla do njegovog srca. Nikad prije njegova duša nije bila toliko ispunjena užasom. Pomisao da su sve tajne njegovog zločinačkog života otvorene pred Božjim okom, i da mora biti suđen prema svojim djelima, uzrokovala je da je zadržtao od straha.

Ali umjesto da dopusti da ga osvjedočenje privede pokajanju, nastojao je odbaciti nedobrodošla razmišljanja. Zato je prekinuo razgovor s Pavlom. “Sad zasad hajde!” rekao je. “Kad imadnem zgodno vrijeme, opet ću te k sebi dozvati.”

Kako je velika suprotnost između puta koji je izabrao Feliks i puta tamničara u Filipima! Gospodnji sluge bili su vezani dovedeni tamničaru, kao i Pavao Feliksu. Dokazi o božanskoj sili koja ih štiti, radost unatoč stradanju i sramoti, neustrašivost kad je zemlja zadržtala od potresa i Kristov duh opraštanja osvjedočio je srce tamničara koji je s drhtanjem priznao svoje grijehi i dobio oprost. Feliks je drhtao, ali se nije pokajao. Tamničar je s radošću primio Svetog Duha u srce i svoj dom; Feliks je božanskom vjesniku zapovjedio da ode. Jedan je izabrao da bude Božje dijete i baštinik Neba; drugi se opredijelio za zlotvore. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 266,267)

18. siječnja 2025.

Razgovori s upraviteljem

***“U isto se vrijeme [Feliks] nadao da će mu Pavao dati novca; zato ga je češće k sebi zvao i s njim razgovarao.”
(Hebrejima 13,7)***

Pune dvije godine ništa se nije poduzelo protiv Pavla koji je i dalje ostao u sužanjstvu. Feliks ga je nekoliko puta posjetio i pažljivo slušao što govori. Ali prava pobuda iza prividne ljubaznosti bila je želja za dobitkom; očekivao je da će Pavao pokušati priskrbiti slobodu plaćanjem velike svote novca. Međutim, apostol je bio previše plemenite naravi da bi do slobode došao mitom. Nije bio kriv ni za kakav zločin i nije bio spreman učiniti neko zlo da bi stekao slobodu. Osim toga, bio je previše siromašan da plati takvu otkupninu, a da je tome čak i bio sklon, ne bi zbog sebe pozvao obraćenike na ljubav i darežljivost. Također je osjećao da se nalazi u Božjim rukama i nije se htio uplitati u namjere koje je Bog imao s njim.

Feliks je na kraju bio pozvan u Rim zbog velikih nepravdi koje je učinio Židovima. Prije nego što je napustio Cezareju da odgovara na optužbe, odlučio je “ugoditi Židovima” pa je ostavio Pavla u tamnici. No Feliks nije uspio u pokušaju da povрати povjerenje Židova. Bio je sramno uklonjen s položaja, a na njegovo je mjesto imenovan Porcije Fest sa sjedištem u Cezareji.

Kad mu je Pavao govorio o pravednosti, umjerenosti i budućem sudu, Nebo je dopustilo da na Feliksa padne zraka svjetla. Tu mu je priliku Nebo dalo da uvidi svoje grijeha i da ih odbaci. Ali on je Božjem vjesniku rekao: “Sad zasad hajde! Kad imadnem zgodno vrijeme, opet ću te k sebi dozvati.” Time je prezreo posljednju ponudu milosrđa. Nikad više neće dobiti drugi poziv od Boga. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 267,268)

25. siječnja 2025.

Sudski postupak pred Festom

“Tri dana poslije preuzimanja vlasti nad pokrajinom Fest uziđe iz Cezareje u Jeruzalem. Dodoše mu glavari svećenički zajedno s prvacima židovskim da optuže Pavla. Dugo su ga vruće molili tražeći za se milost protiv Pavla da ga pošalje u Jeruzalem.” (Djela 25,2.3)

Ovaj su zahtjev uputili s namjerom da Pavlu postave zasjedu duž puta za Jeruzalem da bi ga ubili. Ali Fest je imao visok osjećaj odgovornosti za svoj položaj pa je uljudno odbio poslati po Pavla. ... Rekao je da će “brzo i on sam otputovati” u Cezareju. “Neka, dakle... ovlašteni od vas pođu sa mnom pa neka ga tuže ako je što kriv taj čovjek.”

To Židovi nisu željeli. Nisu zaboravili poraz što su ga doživjeli u Cezareji. Nasuprot smirenom ponašanju i snažnim apostolovim argumentima, njihov zlobni duh i neutemeljene optužbe pokazali bi se u najgorem mogućem svjetlu. Ponovo su molili da Pavao bude doveden u Jeruzalem na suđenje, ali je Fest ostao pri čvrstoj odluci da Pavlu omogući pošteno suđenje u Cezareji. Bog je u svojoj providnosti nadzirao Festovu odluku kako bi apostolu mogao produžiti život.

Kad nisu uspjeli u svojoj namjeri, židovski su se vode odmah počeli pripremati da svjedoče protiv Pavla na upraviteljevu sudu. Pošto se vratio u Cezareju nakon kraćeg boravka u Jeruzalemu, Fest “sutradan sjede na sudačku stolicu i naredi da se dovede Pavao”. Kad je došao, “okružiše ga Židovi što su došli iz Jeruzalema te iznesoše protiv njega mnoge i teške optužbe kojih nisu mogli dokazati”. Budući da su ovaj put bili bez odvjetnika, sami su iznijeli svoje optužbe. Kako je suđenje protjecalo, smirenost optuženika i njegova otvorenost jasno su pokazali lažljivost njihovih izjava.

Fest je shvatio da je prijeporno pitanje potpuno vezano uz židovska vjerovanja i da, ako ih se ispravno shvati, u optužbama protiv Pavla nema ničega što bi mogli dokazati i što bi moglo zahtijevati osudu na smrt, pa čak ni utamničenje. No on je jasno vidio oluju bijesa koja bi nastala kad Pavao ne bi bio osuđen ili predan u njihove ruke. I zato, “hoteći ugoditi Židovima”, Fest se obratio Pavlu i upitao ga je li pod njegovom zaštitom voljan otići u Jeruzalem da mu se sudi pred Velikim vijećem. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 269,270)

1. veljače 2025.

Pavlov priziv na rimskog cara

***“Ako sam doista kriv i ako sam učinio nešto što zaslu-
žuje smrt, ne odbijam umrijeti. Ali ako su neosnovane
optužbe kojima me ovi optužuju, nitko me ne može njima
na dar dati. Prizivam se na cara.” (Djela 25,11)***

Pavao je znao da ne može očekivati pravdu od ljudi koji su svojim zločinima na se navukli Božju srdžbu. Znao je, kao i prorok Ilija, da će biti sigurniji među neznabošcima nego među onima koji su odbacili svjetlo s Neba i otvrdnuli srca protiv Evandelja. Umoran od sukoba, njegov aktivni duh teško je mogao podnositi stalne od-
gode i zamornu neizvjesnost suđenja i utamničenja. Zbog toga je odlučio iskoristiti svoje pravo da kao rimski građanin zahtijeva da bude izveden pred cara.

Odgovarajući na upraviteljevo pitanje, Pavao je rekao: “Pred carskim sudom stojim... tu mi se mora suđenje nastaviti. Židovima, kao što vrlo dobro znaš, nisam ništa skrivio. Ako sam doista kriv i ako sam učinio nešto što zaslužuje smrt, ne odbijam umrijeti. Ali ako su neosnovane optužbe kojima me ovi optužuju, nitko me ne može njima na dar dati. Prizivam se na cara.”

Fest nije imao pojma o uroti Židova da ubiju Pavla pa je bio iznenađen njegovim prizivom na cara. Međutim, Pavlove riječi su zaustavile sudski postupak. “Tada Fest, pošto se posavjetovao sa sudskim vijećem, odvrati: ‘Na cara si prizvao, pred cara ćeš ići!’”

Tako je još jednom, zbog mržnje potekle od vjerske zaslijepljenosti i samopravednosti, Božji sluga bio prisiljen potražiti zaštitu kod neznabožaca. Upravo je ova ista mržnja prisilila Iliju da pobjegne pod zaštitu udovice u Sarepti; ona je prisilila vjesnike Evandelja da se okrenu od Židova i vijest objave poganima. A Božji narod koji živi u današnje vrijeme s ovom će se mržnjom tek morati suočiti. Među mnogima koji tvrde da su Kristovi sljedbenici prisutna je ista oholost, formalizam i sebičnost, isti duh tlačenja koji je zauzimao tako visoko mjesto u srcima Židova. U budućnosti će ljudi koji tvrde da su Kristovi predstavnici poći putem sličnim onome kojim su išli svećenici i knezovi u postupanju s Kristom i apostolima. U velikoj krizi u kojoj će se uskoro naći, vjerni Božji sluge naići će na istu tvrdoću srca, istu okrutnu odlučnost, istu nepopustljivu mržnju. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 270,271)

8. veljače 2025.

Održimo vjeru!

“... Opominjući vas da se borite za vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima.” (Juda 1,3)

Svima koji će u taj zli dan neustrašivo služiti Bogu prema svojoj savjesti bit će potrebna hrabrost, čvrstina i poznavanje Boga i Njegovе Riječi; oni koji budu vjerni Bogu bit će progonjeni, njihove pobude napadane, njihovi najplemenitiji naponi pogrešno tumačeni i njihova imena ozloglašena. Sotona će se služiti svom prijevarom da utječe na srce i zamagli razum, da zlo prikaže dobrom, a dobro zlom. Što će jača i čišća biti vjera Božjeg naroda i što će biti odlučniji da sluša Boga, to će jače Sotona nastojati da protiv njega potakne bijes onih koji, tvrdeći da su pravedni, gaze Božji zakon. Bit će potrebno najčvršće pouzdanje i najveća odlučnost da se održi vjera koja je “jedanput zauvijek predana svetima”.

Bog želi da se Njegov narod pripravi za krizu koja će uskoro izbiti. Pripremljeni ili nepripremljeni, svi će se morati suočiti s njom; a samo oni koji su svoj život uskladili s božanskim mjerilom ostat će čvrsti u to vrijeme ispita i kušnje. Kad se svjetovni vladari ujedine s propovjednicima religije da nametnu svoju volju u pitanjima savjesti, tada će se vidjeti tko se stvarno boji Boga i služi Mu. Kad bude vladao najdublji mrak, svjetlo karaktera koji je nalik Božjem najjače će sjati. Kad ne bude nikakve uzdanice, vidjet će se tko ima trajno pouzdanje u Jahvu. I dok neprijatelji istine sa svih strana zlonamjerno okružuju Gospodnje sluge, Bog će nad njima bdjeti radi njihova dobra. On će im biti kao sjena velike stijene u suhoj zemlji. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 271)

15. veljače 2025.

I sâm kralj se zainteresirao

“I ja bih želio poslušati toga čovjeka’, reče nato Agripa Festu.” (Djela 2522)

Pavao se prizvao na cara i Fest nije mogao drugo nego da ga pošalje u Rim. No prošlo je neko vrijeme dok se našla pogodna lađa; a budući da su s Pavlom trebali biti poslani i drugi sužnji, razmatranje njihovih slučajeva također je uzrokovalo odgodu. To je Pavlu dalo priliku da razloge svoje vjere iznese pred visokim dužnosnicima u Cezareji, pa i pred kraljem Agripom II., posljednjim herodovcem.

“Kad prođe neko vrijeme, dodoše u Cezareju kralj Agripa i Berenika te pozdraviše Festa. Kako se tu zadržase duže vremena, Fest radi savjeta iznese kralju Pavlov slučaj: ‘Feliks je ostavio — reče — nekog utamničenika koga su mi glavari svećenički skupa sa židovskim starješinama optužili za moga boravka u Jeruzalemu i zahtijevali njegovu osudu.’” Opisao je okolnosti koje su dovele do toga da je zatvorenik prizvao na cara i dodao kako Židovi nisu protiv Pavla iznijeli optužbe koje je očekivao, već su se prepirali “o nekim pitanjima svoje vjere i o nekom Isusu koji je umro, a za koga je Pavao tvrdio da je živ”.

Slušajući Festovu priču, Agripa se zainteresirao i rekao: “I ja bih želio poslušati toga čovjeka.” U skladu s njegovom željom zakazan je sastanak za idući dan. “Sutradan, dakle, Agripa i Berenika dodoše s velikim sjajem i udoše u svečanu dvoranu, u pratnji visokih časnika i najuglednijih osoba u gradu.” Tada “na Festovu zapovijed dovedoše Pavla.”

U čast svojih posjetitelja Fest se trudio da ovu prigodu iskoristi za veliku svečanost. Bogata odjeća upravitelja i njegovih gostiju, mačevi vojnika i sjajni oklopi njihovih zapovjednika davali su poseban sjaj cijelom prizoru. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 272,273)

22. veljače 2025.

Pavao pred kraljem Agripom

“Kralju Agripa,’ rekao je, ‘osjećam se sretnim što se danas mogu pred tobom braniti od svega za što me tuže Židovi.” (Djela 23,11)

A onda je Pavao, još uvijek u verigama, stao pred okupljenim društvom. Kakve li suprotnosti! Agripa i Berenika imali su moć i položaj i zato ih je svijet cijenio. No nedostajale su im karakterne crte koje Bog cijeni. Bili su prijestupnici Božjeg zakona, pokvareni u srcu i životu. Nebo se gnušalo nad njihovim postupcima.

U pojavi ostarjelog zatvorenika, vezanog za vojnika stražara, nije bilo ničega što bi navelo svijet da mu ukaže poštovanje. A ipak se za ovog čovjeka, naizgled bez prijatelja, bogatstva ili položaja, sužnja zbog vjere u Božjeg Sina, zanimalo cijelo Nebo. Anđeli su bili njegovi poslužitelji. Da je bljesnula slava samo jednog od ovih sjajnih vjesnika, izbljedjelo bi kraljevsko blještavilo i ponos; kralj i dvorani popadali bi na zemlju kao što je to bio slučaj s rimskom stražom kod Kristova groba.

Sam Fest predstavio je Pavla skupu riječima: “Kralju Agripa i vi svi ovdje s nama prisutni! Gledajte ovoga zbog koga je navaljivao na mene sav židovski narod u Jeruzalemu i ovdje, vičući da ne smije dulje živjeti. Ja sam, naprotiv, ustanovio da nije ništa učinio što zaslužuje smrt. Ali kako je ovaj čovjek sam prizvao na carsko veličanstvo, odlučio sam ga tamo poslati. Budući da o njemu nemam ništa pouzdano napisati Gospodaru, izveo sam ga pred vas, posebno preda te, kralju Agripa, da bih mogao što napisati nakon ove sudske istrage. Jer mi se čini nerazborito poslati zatvorenika, a ne naznačiti optužbe protiv njega.”

Nato je kralj Agripa dopustio Pavlu da se brani. Apostola nije omeo sjaj ni visoki položaj slušateljstva jer je znao koliko malo vrijedi svjetovno bogatstvo i položaj. Zemaljski sjaj i moć nisu ni trenutka mogli zastrašiti njegovu odvažnost ili utjecati na njegovo samosvladavanje.

“Kralju Agripa,” rekao je, “osjećam se sretnim što se danas mogu pred tobom braniti od svega za što me tuže Židovi, to više što ti dobro poznaješ židovske običaje i njihova prepiranja. Zato molim da me strpljivo poslušáš.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 273)

1. ožujka 2025.

Svjedočimo svakome!

“Ali s pomoću Božjom stojim do današnjeg dana i svjedočim i malome i velikome...” (Djela 26,22)

Pavao je zatim iznio iskustvo svojeg obraćenja iz tvrdoglave nevjere u vjeru u Isusa iz Nazareta kao Otkupitelja svijeta. Opisao je nebesko viđenje koje ga je isprva ispunilo neizrecivim užasom da bi se poslije pokazalo izvorom najveće utjehe — objavu božanske slave usred koje je sjedio ustoličen Onaj kojega je prezirao i mrzio, čije je sljedbenike nastojao uništiti. Zahvaljujući milosrđu koje preobražava, Pavao je od tog trenutka postao novi čovjek, iskreni i revni vjernik u Isusa.

Jasno i snažno Pavao je pred Agripom opisao najvažnije događaje vezane uz Kristov život na Zemlji. Posvjedočio je da je Mesija iz proročanstava već došao u Osobi Isusa iz Nazareta. Pokazao je kako su starozavjetna Pisma objavila da će se Mesija pojaviti kao čovjek među ljudima, i kako se u Isusovom životu ispunila svaka pojedinost proročena preko Mojsija i proroka. Da bi otkupio izgubljeni svijet, božanski Božji Sin pretrpio je križ, prezreo sramotu i uzašao na Nebo kao pobjednik nad smrću i grobom.

Zašto bi, tumačio je Pavao, bilo nevjerojatno da je Krist uskrsnuo od mrtvih? Nekoć se to i njemu činilo nevjerojatnim, ali kako je mogao ne vjerovati onomu što je sam vidio i čuo? Pred damaščanskim vratima on je vidio razapetog i uskrslog Krista, onog istog koji je hodio jeruzalemskim ulicama, umro na Golgoti, slomio okove smrti i uzašao na Nebo. Isto onako kao Kefa, Jakov, Ivan ili bilo koji drugi učenik, tako Ga je i on vidio i razgovarao s Njim. Taj Glas mu je zapovjedio da navješćuje Radosnu vijest o uskrsлом Spasitelju, pa kako da ne poslušaju? U Damasku, u Jeruzalemu, po cijeloj Judeji i drugim krajevima on je svjedočio o razapetom Isusu pozivajući sve staleže “da se obrate i okrenu Bogu vršeći djela do stojna obraćenja”.

“Zbog toga su me”, izjavio je apostol, “Židovi uhvatili u hramu i pokušali me ubiti. Ali s pomoću Božjom stojim do današnjeg dana i svjedočim i malome i velikome, ne govoreći ništa drugo osim što su kazali Proroci i Mojsije da će se dogoditi: da će Mesija morati trpjeti i da će, uskrsnuvši prvi od mrtvih, navijestiti svjetlo i židovskom narodu i poganima.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 273,274)

8. ožujka 2025.

“Vjeruješ li, kralju?”

“Vjeruješ li, kralju Agripa, prorocima? Znam da vjeruješ!” (Djela 26,27)

Cijelo je društvo napeto slušalo Pavlov izvještaj o njegovim čudesnim iskustvima. Apostol je govorio o svojoj omiljenoj temi. Nitko ga je slušao nije mogao posumnjati u njegovu iskrenost. No usred njegova uvjerljivog nastupa prekinuo ga je Fest, koji je povikao: “Luduješ, Pavle! Tvoje te veliko znanje čini ludakom!”

Apostol je odgovorio: “Ne ludujem, preuzvišeni Feste... već ozbiljno govorim riječi istine i razbora. Ta i kralj, kome se pouzdano i slobodno obraćam, zna ove stvari. Ne vjerujem da mu je ista od ovoga nepoznato, jer se ovo nije dogodilo u kakvu kutu.” A onda se okrenuo Agripi i izravno mu se obratio: “Vjeruješ li, kralju Agripa, prorocima? Znam da vjeruješ!”

Duboko ganut, Agripa je za trenutak izgubio iz vida svoju okolinu i dostojanstvo svojeg položaja. Svjestan samo istine koju je čuo, vidjevši samo skromnog sužnja kako pred njim stoji kao Božji izaslanik, nehotice je odgovorio: “Hoćeš me uvjeriti da si me za kratko vrijeme učinio kršćaninom!” Apostol je ozbiljno odgovorio: “Želio bih od Boga... da bi za kraće ili za dulje ne samo ti nego i svi moji današnji slušatelji postali takvi ljudi kakav sam i ja”, i dižući okovane ruke, dodao, “izuzevši ove okove.”

Fest, Agripa i Berenika s punim su pravom trebali biti vezani okovima koje je nosio apostol. Svi su bili krivi za strašne zločine. Ovi su prijestupnici tog dana čuli ponudu spasenja u Kristovo ime. Najmanje je jedan bio gotovo nagovoren da prihvati ponudenu milost i oprost. Ali Agripa je odgodio ponudeno milosrđe odbivši prihvatiti križ razapetog Otkupitelja.

Kraljeva je znatizelja bila zadovoljena i, ustavši sa sjedala, dao je znak da je razgovor završen. Dok se skup razilazio, ljudi su međusobno govorili: “Ovaj čovjek nije učinio ništa što zaslužuje smrt ili okove.” Premda je Agripa bio Židov, nije dijelio vjersku isključivost i slijepe predrasude farizeja. “Ovaj je čovjek”, rekao je Festu, “mogao biti pušten na slobodu da nije prizvao na cara.” No slučaj je bio predan višem sudu i sada je bio izvan ovlasti i Festa i Agripe. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 274,275)

15. ožujka 2025.

Mučna plovidba brodom

“S mukom ploveći uz obalu stigismo na neko mjesto zvano Dobra pristaništa.” (Djela 27,8)

Konačno je Pavao bio na putu za Rim. “Kad bi odlučeno da otplovimo u Italiju,” piše Luka, “predadoše i Pavla i neke druge sužnje jednom stotniku iz carske čete imenom Juliju. Udosmo u neku adramitijsku lađu koja je imala ploviti u azijska mjesta, pa se otisnismo. S nama je bio Aristarh, Makedonac iz Soluna.”

U prvom stoljeću kršćanske ere plovidba morem bila je praćena posebnim teškoćama i opasnostima. Pomorci su smjer plovidbe određivali uglavnom prema položaju sunca i zvijezda, a kad njih nije bilo a sve je ukazivalo na oluju, vlasnici lađa bojali su se isploviti na otvoreno more. U jednom dijelu godine sigurna je plovidba bila gotovo nemoguća.

Apostol Pavao je sada morao trpjeti tešku kušnju koja ga je čekala kao sužnja u lancima tijekom dugog i zamornog putovanja do Italije. Jedna mu je okolnost uvelike olakšala težinu usuda — bilo mu je dopušteno društvo Luke i Aristarha. U pismu Kološanima on će poslije ovog drugog nazvati “drug moj u sužanjstvu” (Kološanima 4,10) jer je Aristarh dragovoljno dijelio s Pavlom sužanjstvo da bi mu mogao poslužiti u njegovim nevoljama.

Putovanje je počelo dobro. Sutradan su bacili sidro u sidonskoj luci. Ovdje je Julije, stotnik, “s Pavlom čovječno postupio” i kad je čuo da u tom mjestu ima kršćana, “dopusti mu poći k prijateljima i da se pobrinu za nj” (DF). Ovo dopuštenje je apostol, koji je tad bio slabog zdravlja, jako cijenio.

Nakon odlaska iz Sidona lađa je bila izložena nepovoljnim vjetrovima; budući da je skrenula s pravog smjera, sporo je napredovala. U Miri, luci u pokrajini Liciji, stotnik je našao veliku aleksandrijsku lađu koja je plovila u Italiju i na nju odmah prebacio svoje zatvorenike. Ali još uvijek su puhali suprotni vjetrovi pa je lađa sporo napredovala. Luka je poslije zapisao: “Više je vremena plovidba bila spora i jedva smo stigli pored Knida. Kako nam vjetar nije dao pristati, doplovismo pod Kretu kod Salmone. S mukom ploveći uz obalu stigismo na neko mjesto zvano Dobra pristaništa.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 276,277)

22. ožujka 2025.

Strašan sjeveroistočnjak

“Ali brzo poslije toga puhnu... strašan vjetar sjeveroistočnjak. Zahvati lađu tako da se nije mogla oduprijeti vjetru.” (Djela 27,14)

Bili su prisiljeni ostati neko vrijeme u Dobrim pristaništima čekajući pogodne vjetrove. Zima se brzo približavala; “plovidba [je] već postala pogibeljna” i odgovorni za lađu izgubili su nadu da će stići na određite prije nego što završi vrijeme za plovidbu morem za tu godinu. Jedino pitanje koje je trebalo riješiti bilo je hoće li ostati u Dobrim pristaništima ili će pokušati naći pogodnije mjesto za zimovanje.

O tom se pitanju ozbiljno raspravljalo i na kraju ga je stotnik postavio Pavlu, koji je stekao poštovanje mornara i vojnika. Apostol je bez oklijevanja savjetovao da ostanu gdje jesu. “Vidim”, rekao je, “da će plovidba biti s mukom i s velikom štetom ne samo po tovar i lađu nego i po naš život. ... Ali je stotnik više vjerovao kormilaru i vlasniku lađe”, a i većina putnika i posade nije bila spremna prihvatiti njegov savjet. “Budući da luka nije bila prikladna za zimovanje, većina je savjetovala da se odande otplovi ne bi li kako stigli do kretske luke Feniksa, što gleda prema jugozapadu i sjeverozapadu.”

Stotnik je odlučio poslušati glas većine. Čim je okrenuo “tihu južnjak”, isplovili su iz Dobrih pristaništa u nadi da će uskoro stići u željenu luku. “Ali brzo poslije toga puhnu... strašan vjetar” koji “zahvati lađu tako da se nije mogla oduprijeti vjetru”.

Tjerana vjetrom, lađa se približila malom otoku Klaudi i dok su bili pod njegovim zaklonom, mornari su se pripremili za najgore. Čamac za spašavanje koji je lađa vukla za sobom, njihovo jedino sredstvo izbjavljenja u slučaju nasukavanja, bio je u opasnosti da se svakog trenutka razbije. Prvi im je posao bio da ga izvuku na palubu. Zatim su poduzeli sve moguće mjere da ojačaju lađu i pripreme je da izdrži oluju. Slaba zaštita koju im je pružao otočić nije dugo trajala i ubrzo su bili ponovno izloženi punom bijesu oluje.

Oluja je bjesnjela čitavu noć i unatoč svim poduzetim mjerama, brod je počeo propuštati vodu. “Sutradan... počеше izbacivati tovar.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 277,278)

29. ožujka 2025.

Pavao je imao riječ nade

“Zato, ljudi, budite odvažni! Vjerujem Bogu da će biti tako kako mi je obećao..” (Djela 27,25)

Ponovno je pala noć, ali vjetar nije jenjavao. Valovima udarana lađa, sa slomljenim jarbolom i poderanim jedrima, bila je bacana tamo-amo bjesnilom oluje. Dok se lađa valjala i tresla pod udarcima valova, činilo se da će drvo koje je stenjalo svakog trenutka popustiti. Rupa kroz koju je prodirala voda brzo se povećavala pa su putnici i posada stalno izbacivali vodu. Na brodu nije bilo ni trenutka predaha. “A treći dan”, piše Luka, “svojim rukama izbacije brodsku opremu. Kako se više dana ne pokazase ni sunce ni zvijezde i kako je i dalje bjesnjela velika oluja, nestajalo je sve više svake nade da se možemo spasiti.”

Četrnaest dana bili su nošeni vjetrom pod svodom bez sunca i zvijezda. Premda je i sâm fizički trpio, apostol je u tom najmračnijem času imao riječi nade, ruku pomoćnicu u svakoj nevolji. Vjerom se uhvatio Beskonačne Sile i njegovo je srce ostalo uz Boga. Nije se bojao za se; znao je da će ga Bog sačuvati da u Rimu svjedoči za istinu o Kristu. Ali njegovo je srce osjećalo sućut prema jadnim dušama oko sebe, grešnim, poniženim i nepripremljenim da umru. Dok je ozbiljno molio Boga da im poštedi život, bilo mu je otkriveno da je njegova molitva uslišana.

Iskoristivši zatišje u oluji, Pavao je stao na palubu i podigavši glas, rekao: “Ljudi, trebalo je mene poslušati i ne otiskivati se s Krete te tako izbjeći i ovu patnju i ovu štetu. A sada vas opominjem da budete odvažni, jer nitko od vas neće propasti, osim lađe. Noćas mi se ukaza anđeo onoga Boga kome pripadam i komu služim te mi reče: ‘Ne boj se, Pavle! Ti treba da dođeš pred cara. I evo, Bog ti milostivo daruje živote svih koji s tobom plove.’ Zato, ljudi, budite odvažni! Vjerujem Bogu da će biti tako kako mi je obećao. Ali treba da se nasučemo na neki otok.”

Ove su riječi probudile nadu. Putnici i posada trgli su se iz apatije. Trebalo je još mnogo toga učiniti i trebalo je uložiti sve napore da se izbjegne propast. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 278)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com